

N:o 45.

Af Herr Henrik Gyllenram: Om särskild skogslagstiftning för Gotland.

Farhågorna för följden af en mindre välbetänkt hushållning med de enskilda skogarne inom Gotland hafva föranledt nästlidet års landsting inom länet att hos Kongl. Maj:t i underdånighet söka fastställelse på en af landstinget antagen lag, genom hvilken åsyftades att, förmedelst de enskilda skogsmarkernas bringande under uppsigt af kommunalstyrelserna och i vissa fall af Konungens Befallningshafvande i länet, söka åstadkomma en rationelare skogshushållning.

Redan vid 1867 års landsting väcktes förslag i denna syftning; i anledning hvaraf då beslöts tillsättandet af en komité, för ärendets vidare behandling, till följande årets landsting, hvilket fick emottaga ett så lydande förslag till lag om skogsvården på Gotland:

§ 1. Den af naturen till skogsbörd egnade mark skall dertill bibehållas, der icke afses en fördelaktigare användning, såsom till åker, äng, trädgård, byggnadstomt eller dylikt.

§ 2. Varder till skogsbörd egnad mark för annat ändamål än i § 1 sägs af jordens egare eller innehafvare, eller med hans lof och minne, af annan så sköflad eller förrödd, att skogens återväxt omöjliggöres eller äfventyras, och sker det icke till följd af föreläggande vid laga skifte eller af annat tvång eller af olyckshändelse, då ege Konungens Befallningshafvande vid verksamt vite förbjuda att skogen å ifrågavarande hemmans eller egendoms till skog eller beteshage häfdade mark tills vidare anlitas för annat än husbehof.

§ 3. Visar egare eller innehafvare af skog, hvilken enligt § 2 blifvit under förbud ställd, att han vidtagit ändamålsenliga åtgärder för skogens återväxt å den afbrukade marken, varde det stadgade förbudet af Konungens Befallningshafvande återkalladt; dock åligge egaren eller innehafvaren af skogen, att derå fortfarande egna den vård, som för nämnda ändamål nödig är, vid äfventyr att förbudet eljest förnyas.

§ 4. Kommunalstyrelse h lle uppsigt   skogens vård och skötsel inom kommunen. Finner kommunalstyrelse sådan skogsförödelse vara för hand, som i § 2 sagd  r, eller att hvad i § 3 stadgad  r icke behörigen iakttaget, g re derom anmälan hos Konungens Befallningshafvande.

Sker sådan anmälan eller förekommer eljest anledning till vidtagande af åtgärd, som h r föreskrifven  r, då skall Konungens Befallningshafvande, sedan egaren eller innehafvaren af skogen h rd blifvit, låta genom vederbörande skogstjensteman och två "gode män" förhållandet på stället undersöka och meddele derefter sitt beslut.

Kostnaden för sådan undersökning skall, då skogen, på sätt i § 2 sägs, varder under förbud ställd, godtgöras af den, som finnes hafva gjort sig skyldig till skogsf r delsen; men eljest, äfvensom der tillgång hos denne saknas, af landtingsmedel utgå.

§ 5. De gode män, hvilka hafva att jemte vederbörande skogstjenstem n verkställa den i § 4 föreskrifna undersökning, utses af landstinget med två för hvarje l nsmansdistrikt.

Desse gode män väljas för två  r, och b ra vid undersökning två ojäfvige gode män tillst desvara, helst de, som blifvit utsedde f r det distrikt, der undersökning skall ske.

Under förrättning samt för resan till och derifrån njute gode männen ersättning för underhåll och skjuts, såsom för gode män vid landtm terif rr ttning  r stadgad.

§ 6. Den, som icke  tn jes med beslut i de mål, hvarom här ofvan s gs, ege att föra klagan i den ordning, som f r fullföljd af talan i ekonomimål i allmänhet är stadgad; dock lände beslutet till efterrättelse, intilldess att högre myndighet annorlunda förordnat."

Enär nu detta lagförslag berör den enskildes eganderätt och utur detta skäl icke torde hafva att påräkna Kongl. Maj:ts n diga stadfästelse, har jag velat underställa detsamma Riksdagens ompröfning och f r derföre såsom min motion framlägga ofvanupptagne landstingets beslut, under anhållan att det jemväl m tte blifva Riksdagens.

Utaf handlingarne till detta ärende, hvilka jag anhåller att få öfverlemna till vederbörande Utskott, framgår huru stor vigt det ligger för Gotlands framtid på införandet derstädes af en förbättrad skogsvård.

Om man än icke gillar undantagslagstiftningar för skilda delar af riket, kan dock icke förnekas, att, om någon skall kunna försvaras, så är det otvifvelaktigt i föreliggande hänseende.

Den omständigheten, att landstinget för sin del *enhälligt* fattaðe beslutet om den skedda underdåniga framställningen, kan icke fränkännas egenskapen att vara ett uttryck af den allmänna meningen inom länet.

Stockholm den 28 Januari 1869.

H. Gyllenram.

N:o 46.

Af Herr Wallenberg, André Oscar: Om upphörande af införsel i embets- och tjenstemäns löner.

Så väl äldre som nyare historien kan uppvisa exempel på nationer, som fordra den enskildes sjelfupoffringar för Staten, samt nationer, hos hvilka det allmännas rätt alltför mycket eftersättes för den enskildes fördel. Svenska nationen tillhör för närvarande ostridigt den sednare kategorien. Benägenhet att göra upoffringar eller ansträngningar för det allmänna bästa är tyvärr ganska ringa, hvaremot anspråken på det allmännas tillgångar och sträfvan att derur erhålla andel är ganska vanlig. Jag afser icke nu att vidröra den s. k. godhet, som tilldelar åt behöfvande tjenester, utan att betänka att Statens kraf borde sättas i första rummet och deraf följa, att dugligheten företrädesvis borde användas. Jag förbigår, huru det nuvarande tillståndet uppkommit. Jag tager sakerna sådana som de föreligga; och hvad finner jag då bland mycket annat förunderligt. En lagstiftning, som främjat skuldsättningssystemet ända in på det obehörigas område, och skaror, som begagnat den genom lag tillstadda utvägen, att öka sin konsumtion eller spekulation på bekostnad af det allmännas rätt och bästa.

Uti 1734 års lag, Utsökningsbalkens 7 kap. och 2 § läses: "Hafver den, som för gäld sökes ej annat att gälda med, än *ärlig lön* eller *förläning*, gånge ej mer än hälften deraf hvarje år i betalning." På hvad grund detta stad-